

27.49x34.98	31	16	עמוד	גלריה - הארץ	17/05/2013	36991681-3
שרון אייל וקדנית וכוריאוגרפי - 540420						

אינטימדאנס

שרון אייל מדברת על תשוקה, מחול והלהקה
החדשה שבהנהגתה / אלעד סמורזיק 16

יום שישי
ח' בסיון תשע"ג
17 במאי 2013

www.haaretz.co.il

הארץ

גלריה שישי

תקפצור

שרון אייל שוב מאתגרת את עולם המחול עם יצירה חדשה אלעד סמורזיק עמ 16

צילום השער (שרון אייל, מימין, וחן יאני): איל נבו
איפור: יעריט סביניר; פרסטיקה ואיפור גוף: אורלי רונן; פאות: אמיר זהבי
אוברול שחור: מעין גולדמן

26.42x21.22	32	עמוד 16	הארץ - גלריה	17/05/2013	36996846-1
שרון אייל וקדנית וכוריאוגרפי - 540420					

שרון אייל הולכת לכבוש את פסטיבל ישראל

שרון אייל משאירה את בת שבע מאחור וממשיכה קדימה, עם הרכב החדש שלה ושל בן זוגה גיא בכר. לקראת העלאת מופע בפסטיבל ישראל מספרים השניים איך למרות הסקרנות שהם מעוררים והמעמד שהם ביססו בעולם, הם עדיין מתמודדים עם קשיי היוסיום של להקת מחול בישראל

אלעד סמורזיק

שרון אייל אחת האמניות הרגישות והחשופות ביותר צילום: דן סלון

11.2x25.14	33	עמוד 16	גלריה - הארץ	17/05/2013	36996860-7
שרון אייל רקדנית וכוריאוגרפית - 540420					

(המכונה גם "העבודה של חופש") שהעלה הצמד עם רקדני בת שבע בדצמבר 2011. בהמשך, במארכס 2012, הם יצרו לאנסמבל את "Lost Cause", שהיתה למעשה עבר דתם האחרונה בכת שבע.

למה בעצם הם עזבו את בת שבע, להקה שעל פניו סיפקה להם תנאים אופטימליים ליצירה באמצעות רקדנים מופלאים, חללי חזרות מוכשרים, ביטחון כלכלי, צוות טכני מיומן, מערך שיווק משומן וכן הלאה? התשובה די פשוטה: נהיה שם צפוף מדי. במשך תקופה די ארוכה הלך והתבהר שבהרכב שבראשו עומד כוריאוגרף פעיל כמו נהרין, אין יותר מדי מקום לכוריאוגרפית קבועה נוספת כמו אייל, שעם השנים הלכה וצברה יותר ויותר תוקף ומוניטין בינלאומיים.

אף שניתנו לה לא מעט הזדמנויות ליצור (בת שבע היתה מחויבת לאפשר לה להעלות שתי יצירות בשלוש שנים), רוב עבודותיה לא הגיעו מספיק לבמות, בארץ ובחו"ל, וזאת משום שהרפרטואר השוטף התמלא מדי שנה בעבודותיו של נהרין. גם זמן העבודה שניתן לה עם הרקדנים (אייל מסוגלת לעבוד שעות ארוכות על ליטוש של תנועה אחת בלבד) כנראה לא היה מספק.

היא ובכר קיבלו הזמנות רבות לבוא וליצור בלהקות שונות ברחבי העולם, והם עשו זאת לא מעט, אך גם אלה לא הצילו את המצב, שכן בכל פעם היה עליהם לעבוד עם רקדנים אחרים, ללמד מחדש את שפתם הייחודית ("כשאנחנו באים ללהקות רוב הפעמים מסתכלים עלי כמו חיזור", מבהירה אייל). ומה גם שהזכויות על העבודות לרוב נותרו בידי הלהקה המארחת, מצב מתסכל למדי.

ואם לא די בכך, בכר מביא הסבר משכנע נוסף המשקף את הפרפקציוניזם של הזוג: "במדיום שבו אנו עובדים הניואנסים, המסרים, האסתטיקה וכל הדברים הנוספים נשענים על צדדים טכניים והפקתיים - רק דנים, צוות טכני, תאורנים. ובסוף יוצא שהדרך היחידה להיות מדויק במה שאתה רוצה להעביר ביצירה הסופית, בכל האספקטים שלה, זה שכל מי שנוגע בהפקה של הדבר הזה בא מבחירה שלך, שאתה בחרת אותם, עשית את הסינון של האנשים הנכונים, והם בסינק אתך".

באמת צפיתי לפני כשנה במופע של להקה מושינגטון שהעלתה בהצליחה את יצירתכם "Killer Pig", והמחזה היה די ענום מבחינת רמת הביצוע. מאוד התאכזבתי.

"בצדק", יורה אייל. "זה באמת היה נורא. לא העזתי ללכת לראות את זה בכלל. זה מביך, ומאוד קשה לנו לראות עבודה שלנו ככה. זה לא פייר".

תחת למים

מתוך כל התסכולים האלה יצאו אייל ובכר להקים קבוצה משלהם. בתחילה הם

רום אהה, לפני שבע שנים בערך, צעד סוף כן האמנים מנו פלוקר עם אחת מעמיתיו תינו ברחוב סנט קתרין במונטריאול, ליד מרכז אמנויות הבמה "Place des Arts", כשפתאום הבחין שלהקת בת שבע מופיעה באותו ערב עם היצירה "ברתולינה" של כוריאוגרפית שלא הכיר - שרון אייל. פלוקר, שמייצג אמני במה מוערכים ומרתקים כמו רוברט לפאז' וקריסטל פייט, הביט בשעון; השעה היתה שתי דקות לשמונה, מועד תחילת המופע, והוא מיהר אל הקורפה. מכיוון שכמעט כל הכרטיסים אזלו, הוא ישב במושב הראשונה.

"במשך השעה הבאה הייתי מהופנט לחלוטין מהעבודה הנפלאה הזאת", נזכר פלוקר, שנהפך לימים לסוכן הבינלאומי של אייל ושותפה ליצירה גיא בכה. "אחרי המופע צעקתי ונשמתי נעתקה בעת ובעונה אחת. פגשתי את שרון בקבלת הפנים ואמרתי לה שאסע עד סוף העולם כדי לראות את עבודתה, וכך עשיתי. פעם אפילו הגעתי לישראל ליום אחד בלבד, רק כדי לראות את 'Bill' בתל אביב. יש משהו לגמרי חדש וייחודי בכוריאוגרפיה ובסגנון של שרון אייל וגיא בכה, משהו שלא ראיתי אצל כוריאוגרפים אחרים במשך שנים".

הסיפור של פלוקר על ההתוודעות לעבודתם של אייל ובכר וההתלהבות הקיצונית שקפאה אותו בעקבותיה, אינו יוצא דופן. השניים, בני זוג ושותפים מקצועיים, מצליחים לסחוף אחריהם בשנים האחרונות קבוצה הולכת וגדלה של שוחרים, בישראל ומחוץ לה. דומה כי משהו בעבודות שלהם מצליח לרגש אנשים באופן מיוחד, לגעת עמוק בצופים מכל הסוגים והמינים ולהיביט גם קהל צעיר יותר, או כזה שאינו מרגיל בהליכה תדירה אל מופעי מחול.

האנדרוגניות, המיניות, החיזוריות, האפולוליות, השבטיות, הרובוטיות, האנרגיה, האידריות, הפראיות, החושניות, המקצב, האורבניות - כל אלה ואחרים נהפכו לסימני ההיכר האטרקטיביים של אייל ובכר, דרך שלל היצירות שהעלו יחד בשנים האחרונות. בין אם היו אלה המופעים שיצרו בכת שבע ובהם "ברתולינה" (2006), "מקרובה קביסה" (2008) או "Bill" מ-2010. העבודות שיצרו ללהקת "קארט בלאנש" הנו רחוקות: "Killer Pig" מ-2009 ו"de Walk" מ-2011; או העבודה שהעלו בלהקת "האברד סטריט דאנס" משיקגו, "Too Beaucoup" מ-2011.

לפני שנה וחצי הרעידו את אמות הסיים של זירת המחול המקומית כשהודיעו על סיום שיתוף הפעולה שלהם עם להקת בת שבע. אייל, שהצטרפה ללהקה כרקדנית בשלהי שנות ה-80, התמנה פרק של 23 שנים בהרכב הישראלי המוערך, שבהן מילאה תפקידים בכירים כמו מנהלת אמנותית עמיתה וכוריאוגרפית הבית, תפקיד שמילאה מאז 2005. ההודעה הגיעה אל המנהל האמנותי אוהד נהרין והמנכ"לית דינה אלדרון בעיצומה של העבודה על "House"

23.98x26.81	34	עמוד 16	הארץ - גלריה	17/05/2013	36996918-1
שרון אייל וקדנית וכוריאוגרפיה - 540420					

שרון אייל הולכת לכבוש את פסטיבל ישראל

המשך מהעמוד הקודם

צילום: דניאל צ'צ'יק

אייל (משמאל) לצד בכר: "אני וקדת כי אני חייבת לרקוד. כי אני אוהבת את זה, כי אני רוצה להעביר את זה הלאה. אני יוצרת כי אני מרגישה שיש לי משהו לתת"

"ההתפרעות שלי אינה כמותית, היא איכותית. אני מרגישה שאני יכולה להתפרע הרבה יותר כשאני עם מעט אנשים". כדוגמה היא מביאה את "Sara", העבודה שיצרו השניים במארס האחרון ללהקה הצעירה של תיאטרון המחול ההולנדי (NDT2), שם יכלו לבחור עד כ-30 רקדנים, אך הסתפקו ב-7. זוהי עבודה קצרה (12 דקות) המבוססת על שיר של ההרכב השי וודי "The Knife", יצירה סטטית בעלת יופי קודר שבה הרקדנים ניצבים בשורה, מניעים את איבריהם במקום וכמעט שלא זזים בחלל. העבודה העדינה הזאת הועלתה בערב משוך תף עם כוריאוגרפים נוספים ואפשר יהיה לצפות בגרסה מצולמת שלו ביוני בסינמטקים של תל אביב וחיפה. "אני חושבת שהאינטימיות הזאת היא משהו שעוד לא למדתי לחקור אותו עד הסוף", אומרת אייל. "הפראות היא פני"

מתוך "Bill", 2010. כוריאוגרפיה ייחודית צילום: גדי דגון

חברו לעדי יקותיאל, האמן שניהל את שנת האמנות בתל אביב, ויצרו עמו את התשתית של ההרכב, מה שהם מכנים "היסודות שמתחת למים". היה ברור להם כי היעד המרכזי הראשון הוא להופיע באירוע "חשיפה בינלאומית" המי תקיים בכל סוף שנה אורחית במרכז סוזן דלל, ובו מציגים שלל יוצרי והרכבי מחול ישראלים את מרכולתם בפני נציגי מוסדות ופסטיבלים מחול מהעולם, מתוך תקווה ליזכות בהזמנות להופעות בחו"ל.

באותם ימים של גיבוש החזון הגיעה פנייה מבלט גטבורג, להקת מחול שוודית מבוססת שהזמינה את השניים להעלות יצירה בערב משותף עם צמד כוריאוגרפים ישראלי נוסף הפועל בגרמניה, גיא ויצמן ורוני חבר. ההצעה היתה מפתה, בעיקר בהיבט הכלכלי, ואייל העי- לתה רעיון שהיא מכנה ברעבר "גאוני סלאש רבילי": להגיע לשוודיה עם הרקדנים שלה, שישתלבו בעבודה שיפיקו לבלט גטבורג, וכי מקביל לעבור אתם על גרסה מחודשת של "House" שתועלה בחשיפה בינלאומית עם שובם משוודיה.

העבודה שהועלתה בגטבורג באוקטובר האחרון, "Untitled Black", היתה מרשימה ושאפתנית ביותר, אך החודשים שהעבירו השניים במקום היו קשים משוא. "החזון שלי אמר שיהיה מדהים לקחת את הרקדנים שאני הכי אוהבת בעולם אתי לשוודיה", מסבירה אייל, "יש לנו בתים שם לכולם לארבעה חודשים, איש נותנת להם עבודה ומשכורות, הם אתי בני-חדד קוממונה מהממת ואנחנו משתלבים, יוצאת העבודה הכי טובה בעולם, יש לנו שם סטודיו אז עובדים על 'House' וחוזרים לארץ. אבל בפועל לא היתה לנו אגורה על הנשמה והבטי-חנו משכורות, אז נהיה מאוד קשה. פיזרנו את הכסף שהיינו אמורים לקבל משוודיה וזה נהפך למועקה".

אל הסוגיה הכלכלית המורכבת עוד אשוב, אך נרמה כי הקשיים בשוודיה נבעו גם מהני-סיון להמשיך לבנות את ההרכב החדש, ומכך שיקותיאל עזב את הפרויקט והמנגנון הראי-שוני שלו די התפרק. בעודו בגטבורג טיילן בכר לשלומית סליון, מכרה ותיקה שליוותה אותם בדרכם העצמאית, והציע לה לקחת את המושכות ולנהל את ההרכב. סליון, לשעבר מפיקה בתחום הפרסום, נרתמה למשימה, ומאו אוקטובר היא מנהלת את ההרכב עם הרבה תחושת שיתוף, ומבלי לקבל שכר. "אני מאוד מאמינה בלהקה הזאת", היא מנמקת את הנכר-נות לעבוד בהתנדבות, "ואני יודעת שהתגמול יבוא, ולא עוד זמן רב".

ואמנם, התגמול הראשוני הגיע די מהה-למרות החששות של הזוג, ההופעות שהעלו ב"חשיפה" גררו אחריהן מספר שיא של 14 הזי-מנות לסיוורים בחו"ל. אפילו יאיר ורדי, מנכ"ל מרכז סוזן דלל שיזם ומנהל את "חשיפה", תו-מך נלהב של אייל ובכר, הודה שזוהו הישג יוצא דופן. "הרגשתי הכר הכי חתיך בעולם", נוכר בכר, ואייל מוסיפה: "הרגשתי כוכב רוקנרול, כאילו אתה באיזו הופעה ובאים לחתוך לך את החולצה ולמצוץ לך את השדיים". העתיד הקרוב של ההרכב עמוס בסיוורים:

מית, זה לחפור פנימה לאינדיבידואל, לפרטים הקטנים, לניואנסים, זה מה שעושה לי את זה בעצם".

במובן מסוים גם "House" היא עבודה מבוססת יותר. מה קרה לעוצמה, לווליום, לכוף, לשבטיות - כל הרברים שנהפכו עם השנים לשמך הנרדף?

"אני נהיית יותר מינימליסטית, נכון? אני חושבת שבמינימליזם יש את העוצמה הכי חזי-קה. עוצמה זה לא שאני אבוא ואתפרע עם 30 רקדנים, עוצמה זה שמישהו יבוא ובאמצעות קריצה בעין יפיל אותך לרצפה".

או עניין בינלאומי בלהקה יש די והותר, אך נרמה שעתידיה והצלחתה קשורים בעיקר ביכו-לתה להתייצב מבחינה כלכלית. לפי שעה אין לה תזרים שוטף של כסף, היא עוד לא מקבלת תמיכה ציבורית (משום שדרושה פעילות של שנתיים לפני שמתחילים לקבל תמיכה ממשרד התרבות) והכנסותיה מבוססות בעיקר על תרו-מות ועל כספים המגיעים מהופעות בחו"ל. אייל ובכר מספרים שנקלעו לחובות בתקופה האחרונה, בעיקר משום שנאלצו לשלם משכו-רות לרקדנים מכיסם האישי.

זה לא מדיר שינה מעיניכם? בכר: "אי אפשר להגיד שזו חדרה קיומית, כי חדרה קיומית זה כשיש לך רעיון ואתה פשוט לא יודע לאן הוא הולך. פה יש בעיה אחרת: יש לנו הזמנות וסיוורים סגורים, אבל יש לנו חר-דה תפעולית, אנחנו לא יודעים בדיוק איך זה הולך לעבוד. יש לנו את התקציב המינימלי כדי לשלם לאנשי צוות, אבל אנחנו ושלומית בהי-שקעת סטארט אפ, משקיעים ולא יודעים מה ייצא לנו מזה כלכלית. אבל אנחנו הולכים עם זה עד הסוף, זה לא יכול לקרות ביום אחד".

איך אתם רואים את עתיד הלהקה? בכר: "חוץ מלרקוד על הירח, אנחנו רוצים לראות את הלהקה מתייצבת כלכלית. בחור-שים האחרונים נאלצנו לוותר על הרבה הופי-עות במקומות שרצו אותנו ולא יכולנו להגיע כי לא היה לנו את הכסף להבטיח את הרקדנים אתנו. רוצים יכולת לעמוד בביקוש. מעבר לזה, אנחנו רוצים שהפעילות של הלהקה תפתי-ע אותנו ותחשוף אותנו לפעילויות בתחומים חרי-שים. אנחנו מקבלים הצעות מהרבה מוסיקאים, מעצבים, במאים ובכלל הרבה אנשים מוכשרים וזה מאוד מעניין אותנו".

פחד ואפולוליות

בסוף החודש (28 במאי עד 8 ביוני) יעלה ההרכב בפסטיבל ישראל את "Housen", הפי-קה מסקרנת שתוצג בבית החולים הנסן בירוי-שלים, המבנה ההיסטורי היפהפה שהוקם בעיר במאה ה-19 ושיכן חולי צרעת עד סוף המאה ה-20. כיום מתנהל פרויקט להסבת המבנה (שעמד נטוש בשנים האחרונות וחלקו עדיין הרוס) למרכז תרבות ואמנות, וההפקה הזאת תהיה למעשה האירוע הרשמי הראשון שית-קיים במקום. זהו שיתוף פעולה של אייל ובכר (שיציגו שם גרסה של "House") עם האמן רן סליון (שהוא גם בן זוגה של מנהלת להקתם), שימלא את המבנה באלמנטים של אור, עשן ועבודות ויראיו שבהם מצולמים אייל ורקדניה.

24.99x29.76	35	16	עמוד	גלריה - הארץ	17/05/2013	36997031-8
שרון אייל וקדנית וכוריאוגרפי - 540420						

שלומית סלויק, מנהלת הלהקה, ורון סלויק, ששותף ליצירת "Housen" צילום: טלי שני

הוא מסתכל עלי מהחלון למעלה בסטודיו, ואני עם השיער עד הטוסיק, לובשת איזה אוברול קרוע, כולי מופרעת כמו איזו חיה. ואני זוכרת את הסולו הראשון שהיה לי ב'קיר' (יצירה של נהרין מ-1992, א"ס), שנורא התביישתי לרקוד אותו בפני אנשים אז הוא הוציא את כל הרקדנים מהסטודיו ועשיתי אותו רק מולו. אני זוכרת שהיתה לי כל שבוע שיחת מוטיבציה כי רציתי לעזוב. אלפי זיכרונות ורגעים. עברנו כמעט את כל החיים שלי ביחה, זה המון".

במשך שנים נחשבה אייל לסרבנית ראינות סדרתית, כזאת שחררה עמוקות מחשיפה ואינה מוכנה לדבר על חייה הפרטיים. ואף שגרמה כי משהו השתחרר בה באחרונה, היא מבהירה כי החרדות עודן שם. "אני פשוט לומדת להתנהל עם זה טוב יותר", היא אומרת. הראיון הנוכחי היא מודה, מתקיים מבחינתה בעיקר כדי להביא קהל למופעים בירושלים, וגם משום שכעת היא ניצבת בראש הרכב עצמאי, "ויש משהו נורא חזק בראיון על משהו שהוא לגמרי שלך".

גם בכך מודה שאינו שש להתראיין לתקשורת, אך מבהיר את מניעיהם: "אנחנו בתוך חצי שנה של פעילות סיופית, של חובות מטורפים, של מאמצי על, של יצירה בתנאי תת רמה שלא הכרנו בחיים שלנו, ושל אמביציה מטורפת שהדבר הזה יעבור. אז אנחנו רוצים לעשות כל מה שביכולתנו כדי לגרום לזה לעבור".

אייל, בת 42, הכירה את בכר, בן 36, בראשית שנות ה-2000, כאשר עסק בהפקת מסיבות ואירועי מוסיקה ואמנות מחתרתיים. פרט לעבודה המשותפת הם מנהלים חיי משפחה ומגדלים שני ילדים: נועה, בת 11, וצ'ארלי, בן ארבע. הם משתפים פעולה בסטודיו מאז שאייל הזמינה אותו לצפות בחזרה של "ברתולינה" ותוך זמן קצר הוא נהיה לשותף פעיל.

השניים מדגמנים וזוגיות לא שגרתית. בפגישת הראשונה שלנו סיפרו שהיתה להם מריבה כלשהי באותו יום, ואף התעמתו פיסית אחד עם השני (בצחוק אמנם). אך רגע לאחר מכן כבר אחוז ידיים, מפעם לפעם במשך פגישותינו הקפידו השניים להתנשק, בתשוקה יתרה. "לגיא יש לי תשוקה מטורפת", מאשרת אייל.

שרון אייל הולכת לכבוש את פסטיבל ישראל

מתוך "House". מיסטרין של קולנוע צילום: גדי דגון

פעולה אחרים וחדשים. ראיתי אותה משחקת והיא ממש פנומנלית. אודישן זו לא מלה שאני נהנה מחברת, כי אני מרגישה אנשים, והרגשתי אותה. הרגשתי שזה חיבור נכון לעבודה, שזה מה שאנחנו צריכים שם".

אייל לא מעוניינת להרחיב את הדיבור על להקת בת שבע, שאת הקשר אתה היא משרתת לזוגיות ארוכת שנים שנסתיימה. היא משרתת עסקים כרגיל ומספרת כי הקשר עם נהרין תקין וכי היא אף מגיעה ללהקה כדי להשתתף בשיעורי יוג'ו. ואגב גאגא, היא מבקשת שוב ושוב להרגיש את החיבור העמוק שלה לשפת התנועה שפיתחה נהרין, ואת האמונה הטוטאלית שיש לה בה. "היכולות של רקדנים שעושים גאגא הרבה יותר גבוהות", היא טוענת. היא גם מאשרת כי רקדניה מתחממים באמצעות גאגא ובכך למעשה מתבחר שגולדה כאן להקה נוספת, פרט לכך שבע, שבסיסה התנועתי הוא גאגא.

"המסגרת הזאת נתנה לי דברים שלא יכיר לתי לקבל בשום מקום אחר", היא מוסיפה על בת שבע, "את כל מה שאני יכולה עכשיו לפתח בעצמי, דברים שבזכותם אני יכולה עכשיו לעוף. מהיום הראשון שהייתי שם היה לי חורף, חופש בראש, חופש יצירה. תמיד הרגשתי שמאוד מאמינים בי, נותנים לי את הכבוד ונוותנים לי את הכמה. זה המון. וגם היציאה שלי היא חלק מההתבגרות שלי שם, זה בזכות המ"קום שנתן לי כוחות, ביטחון, טעם, מקצועיות, רגישות, הבנה, אדיבות וחיבור. עברתי לצד אדם מקצועי ואמן מטורף".

בעת, כשאת מתבוננת לאחור, אילו זיי כרונות חקוקים לך בראש מהתקופה בבת שבע?

"אלפים. אני זוכרת את ההיכרות הראשונה שלי עם אוהר; הוא היה איש גדול עם מעיל אפור ואני קטנה, בת 16 וחצי. הוא אמר לי 'שלום אני אוהר נהרין' ולחץ לי את היד, ואני אמרתי 'אני שרון אייל'. יש לי זיכרון נוסף שבו

את מורברת בריצינות? "כן. אבל אני גם מרגישה עכשיו סביבך שר". איזה מין שר את מרגישה סביבי?

"צ'הבה. הוא לא ענק, הוא כמו גלימה קטנה, מין מתאר כזה של הגוף. אבל בנוגע להנסן אני באמת מתחברת לפחדים שם בבית, אני מכירה את ההיסטוריה - חייתי בירושלים ופחדתי. וגם ככה אני פחדנית".

בכך מספר שהחלל שבחרו להעלות החלק התנועתי (שיכלול את שני הפרקים הראשונים של "House" פלוס תוספות) הוא החצר הפנימית, הממוקמת במרכז המבנה. ירקרו שם חברי ההרכב הקבועים שצוינו בתוספת יערה מווס וללא רבקה היטינג (המחויבת כעת בחו"ל). תרופת מפתיעה לקאסט היא הרוגמנית והשחקנית חן יאני, שקיבלה תפקיד התפור למידותיה הלא-ירקניות (ראו מסגרת). את הדמות שהיא מגלמת ביצעה במקור הרקדנית בובי סמית, שהופיעה בעירום מלא, אבל הפעם (בעיקר בשל קרבת הקהל למופיעים בבית הנסן) הוחלט להצניע את איברי המין בעזרת חומר סיליקוני מיוחד.

ההיכרות של הצמד עם יאני מתבררת כקצרה ואינטנסיבית. היא באה לראות את "House" ב"חשיפה" וניגשה אליהם אחרי המופע כדי לבטא את התרגשותה. "גם אני וגם גיא נדלקנו עליה", אומרת אייל, "זה היה חיבור מדהים".

מה מוליך בה? "הדבר הכי חזק אצל חן זה האמת והכנות שלה. היא חייתית, פרועה, מיוחדת. יש לה אינסטינקטים של חיה. היא מוצאת את הטוב בכל מקום. מוכשרת, יפה ועדינה. והכי חזק לי להגיד עליה שהיא אמיתית ברמה אחרת". ואיך קרה שהיא נהפכה לחלק מהקאסט? "זה התלבש לי נורא נכון, זה שהיא לא רקדנית, שהיא משהו אחר לגמרי. זה התחבר לי למה שאני עוברת היום, לאלמנטים ושיתופי

המשך מהעמוד הקודם

סלויק, קולנוען ואמן וידיאו מוערך, מכיר את בכר עוד מהימים שבהם עסק במוסיקה והופיע במסיבות שהאחרון אירגן, ובהמשך עקב אחר פעילותם של אייל ובכר במחול. הוא מספר שהתרשם במיוחד מ"House", שבה הוא מאתר איכות קולנועית: "יש שם מסתורין של קולנוע, כמו סצינות מפורקות. זה מאוד מתחבר לעברי דה שלי שמתעסקת בנרטיב על סף המופשט, בין קולנוע לווידיאו ארט. יש שם משהו מאוד אפל, אנדרוגני, סינמטי. הכל נראה כמו סצינות של חלום שמתחברות, מין לבידינט פסיכולוגי. ויש שם גם משהו על טבעי שאני מאוד מתחבר אליו, משהו הוצני או חיזור".

כירושלמי לשעבר, סלויק זוכר את בית הניסן מילדותו: "זה היה סוג של רוח רפאים שני מצאת ברקע. משהו ששמעת עליו, שליחשו עליו. ידעת שיש בית מצורעים אבל זה היה מין סוג, כמו באר סתומה. ואז הגענו לשם וזה מקום מדהים, פנינה באמצע העיר, וישר האסור-ציאציות התחילו לרוץ - מה עושים עם זה? לעבוד הבנתי שצריך לעשות שם משהו טוטאלי, מיוחד בכל המבנה, ומתוך דיאלוג צמוד עם גיא הרבר הזה התחיל להתגבש. הטריגר שם היה סוג של רוח רפאים. המקום הזה תמיד היה משויך למחלות, לצרעת, מחלה איומה. אתמול סיירנו שם והיה מפחיד, זה כמו טירת אימה".

"אנחנו משתמשים באימפקט הזה שיש שם, המסתוריות, הפחד, האפולוליות, המוות והאימה", מוסיף בכר, "יש שם תחושה של בית רדוף ורוחות, אתה מרגיש שהבית חי, ובעזרת רן אנחנו מנסים 'להחיות' קצת את הבית". אייל מספרת שבפעם הראשונה שהגיעה למקום לא היתה מסוגלת להיכנס אליו. ואילו בפעם השנייה המתינה בחוץ במשך חצי שעה עד שהחליטה לייטא להיכנס. "הרגשתי את הרוחות והשרים שם", היא אומרת.

24.37x27.5	36	16	עמוד	גלריה - הארץ	17/05/2013	36997062-2
שרון אייל וקדנית וכוריאוגרפי - 540420						

שרון אייל הולכת לכבוש את פסטיבל ישראל

יאני (משמאל) ואייל. לשחק עם המגדר צילום: אייל נבו

בגובה העיניים של חן יאני שיר חכם

"אני מרגישה כאילו יוצאת מהמתים", אומרת חן יאני על התפקיד שלה ב"House" של אייל ובכה. "זה מטורף. זה הכי בוטו. המתח והריכוז הפיסיים מרתקים אותי. יש מהלך ליצור שאני מגלמת. לגבי האחרים אני מרגישה כאילו הם יצורים שיוצאים ממני. זה הכי חזק ליי". בובי סמית גילמה לפני כן את התפקיד, בעירום מלא, בהפקה של "House". שלא כמוה, יאני תחבוש חומר מסיליקון שיכסה אזורים רגישים.

יאני, בת 30, הכירה את אייל ובכר לאחר הופעה של "House" בסוזן דלל לפני כחצי שנה. "חברה משותפת עבדה אתם בפרמיירה, והתאהבתי בהם באותו לילה. הם פשוט פתחו לי את כל הגבולות", היא אומרת. בגיל 17 התחילה בקריירת דוגמנות בחו"ל שנמשכה ארבע שנים. "אני שמחה שחזרתי מוקדם לארץ כי זה התחיל פחות לעניין ולרגש אותי, גם כי הגעתי למה שרציתי, ל'זוג' הצרפתי והאיטלקי ולדולצ'ה וגבאנה. אמנם לקח לי זמן לקבל את זה שלא המשכתי לכבוש את העולם. לחזור לארץ ולרדת למחתרת היה לא קל".

יאני למדה משחק כחמש שנים בשלושה בתי ספר שונים והיתה מועמדת לפרס אופיר על משחקה בסרטו של דורון ערן "נמס בגשם". "תמיד לקחו אותי למקום האנדרוגיני בתוך האופנה", היא אומרת, "וגם ב'נמס בגשם' שיחקתי בחור שנהפך לאשה. כשראיתי את סמית מבצעת את התפקיד לא שמתי לב שהיא היתה עירומה. שרון וגיא רצו ליצור תחושה של משהו חייזרי ואימיני וגם כשחקנית תמיד אהבתי לשחק עם המגדר שלי. לא האמנתי כשהם פנו אלי. שרון בעיקר עובדת דרך דימויים ותחושות שהיא רוצה להעביר. היא מדברת בגובה העיניים. למדתי ממנה המון. אני אוהבת שהיא לא מקובעת, שהיא מתאימה עצמה אלי. בכלל שרון וגיא מעודדים אותי. בזכותם התחלתי לעבוד על המוסיקה שלי".

המשך מהעמוד הקודם

אשר לבחירה לעבוד צמוד עם בן הזוג, היא מבהירה שזה לא יכול היה לקרות עם אף גבר אחר. "אני פשוט לא חושבת שאף אחד היה סובל אותי".

ואיך את מסבירה את זה שאתו זה עובד? "יש קונטיינר, יש יכולות, יש לו יכולת לה-כיל. הוא מכיר היטב את הנקודות שעליהם יש ללחוץ כדי לגרום לי להרגיש טוב יותר, הוא מכיר אותי. אין מישוהו שאני סומכת עליו יותר מאשר על גיא", היא מוסיפה ועיניה מתמלאות לפתע דמעות. "אני מאוד אמוצינוגלית כפי ששמת לב".

והוא גם סובל את הקפריזות שלך. "לצערנו ולשמחתו כן. ברור, אני משוגעת, אין פה מה להסתיר. אבל זה לא בא לי מרוע, אני לא יודעת מאיפה זה בא, זה בא ממקום כל-שהו והוא מצליח לספוג את זה, לא להתרגש ממני יותר מדי, לא להיכנס לדרמה שאני נמי צאת בה. אני מאוד דרמטית".

אייל היא אחת הנשים הרגישות ביותר שפג-שתי מעודי, וללא ספק האמנית הרגישה ביותר שריאיינתי. שיחות על נושאים שונים, מקצו-עיים ואישיים כאחד, יכולים לעורר בה תי-רגשות קיצוניות. למעשה, מספיק מבט חטוף בעיניה הרוטטות, שנרמה כי לחלוחית קבועה ממסכת בהן על האישונים התכולים, כדי להבין שניצבת לפניך נפש עדינה וחשופה במיוחד. אחת הנקודות הרגישות ביותר בעולמה הוא כמוכך המחול: "אני רוקדת כי אני חייבת לר-קוד", היא אומרת. "כי אני אוהבת את זה, כי אני רוצה להעביר את זה הלאה. אני יוצרת כי אני מרגישה שיש לי משהו לתת, זה מאוד אמיי-תי, בגלל זה אני גם מתחברת לאנשים אמיי-תיים, לאמנות אמיתית, לאהבה אמיתית. זה הרבר שעושה לי את זה", היא אומרת ועיניה דומעות.

תגיד, איך חיים ככה, עם הרגישות הקיי-צונית הזאת?

"מאוד קשה. הרבה פעמים זה סיטו. אבל גם לא הייתי מוותרת על זה, כי מדובר בתכונה שאני מאמינה שהיא גם החוזק שלי. בדרך כלל בתכונה מסוימת קיימים גם חוזק וגם חולשה. אז כן, אני סופר חשופה, בדברים מסוימים זה מדהים ובאחרים אני אוכלת חרא".

איך הרגישות הזאת עובדת עם הדאגה שלך לילדים? הם ודאי יקרים לך יותר מכל. "דרכם אתה לומד להיות חזק יותר. אתה לומד, נחשף, צובר ניסיון, עובד על עצמך. ויש לך גורילה לידך", היא מתכוונת לבכה, כמוכך. "אני לא יכולה לחשוב בלי הילדים, הם גותנים לי את המשמעות האמיתית לחיים האלה. זה נשמע קלישאה, אבל זה נכון".

יש להם עניין במה שאתם עושים? "הם שניהם אמנים קטנים, והם מאוד אוהבים את האמנות שלנו".

הם אוהבים לרקוד?

"שניהם מאוד אוהבים לרקוד. נועה רוקד-דת ומציירת. וצ'ארלי הוא ברייקדאנס קטן. הם מדהימים ואנחנו מין הורים פולנים שמתים עליהם".

אתמול בסוף הפגישה צילמתי אותך בסי-לולרי וכשראיתי את התצלום טרחת לציין שעורך נראה חלק. גם כשדיברנו על הגילאים שלנו, נדמה שהעובדה שהיית המבוגרת ביותר בשולחן העסיקה אותך. את אמנם רק בת 42, אך האם התקדמות השנים מתחילה לטרוד את מנוחתך?

"וואי, איזה קטעים. יכול להיות. האמת שאני צוחקת על הנושא הזה, שאני המבוגרת בחבורה. אבל אני גם המפגרת בחבורה, אז זה בסדר. זה לא באמת מפריע לי".

מה חשבת על התצלום שהראיתי לך מראשית דרכך בכת שבע?

"לא אהבתי אותו. אני חושבת שאני מרגישה טוב יותר עכשיו".

גם לדעתך את נראית טוב יותר כיום. היא מהססת לרגע, ואז מישרה מבט וחותרמת את הראיין: "תכתוב את זה בבקשה".

מתוך "House" צילום: גדי דגון